

Sarusi Mihály:
IGEN, A HAZA

Sarusi Mihály

IGEN, A HAZA

---

*Költemények,
versbeszélyek és hasonneműek
(az új évezredből)*

Corvinka Könyvek
Békéscsaba, 2018

Felelős kiadó:
Kállai Gyöngyi

Megjelent
Békéscsaba Megyei Jogú Város Önkormányzata
és egy magyar
támogatásával.

ISBN: 978-615-00-2182-9

Sarusi Mihály ©

Nyomdai munkák:

Kolorprint Nyomdaipari Kft., Békéscsaba

Felelős vezető: Knyihár János

Elöljáró beszély

...Nem inkább ELÖLJÁRÓ VESZÉLY? Mert hogy csúnyákat fogunk mondani. (Mint tettük volt 1996-ban tokaji RÚTIRODALOM DANDÁRJÁN című kiseded beszélyünkben.)

– *Ez nem hagyja abba?!*
Tenné, ha tudná.

– Miért emlegeted folyton a magyarságot? Nem nyilvánvaló anélkül is...?

Ki vagy, mi.
Honnét tudná, hogy nem.

A csonka ország napnyugati végéből jött. Mint én a napkeleti gyepe mellől. És nem érzi. Ami pedig... olyan nyilvánvaló. Ha tudod, ki vagy. Hol élsz. Kikkél együtt. Egy földél alatt.

Ő németekkel – s horvátokkal – elegy vármegyében tölti mindennapjait. Igaz, e vármegye jó részét levágták az európai bölcsek és Ausztriának ajándékozták (Burgenlandnak keresztelvén az Őrvidéket). De maradt elég német így is – annyi legalábbis, hogy tudd, velük együtt élsz. Hogy míg ők németek (s nem osztrákok), te meg mintha... Ahogy jömagunk a Tiszántúlon svábokkal (Gyula Németvárosában, Eleken...), oláhokkal (gyulai Kis- és Nagyoláhvárosban, Méhkeréken, Kürtösön...), tótokkal (Mezőberényben Tót-vég utcáin, Tót-Csabán...), s mutatóban rácsággal (l. aradi Rácfertály), zsidósággal (pl. csabai Zsidó-ucca) s cigányság-

gal (Cigányváros, Cigánysor majd mindenütt). Hogy feledkezhetsz meg róluk. Hogy gyanítsd, mi dolgunk e világon. Amit persze, hogy felejtetnének velünk a Pénz-Isten-hit fölkel (világállamuk világpolgár-álorcát öltő) gyászvitézei.

Akkor, amikor százezrek vágnak neki – ki mindjárt a betyárbútorral, rosszabb esetben egyenest gyermekkel a batyuban – a napnyugati vakvilágnak. Aztán vagy visszajönnek, vagy mégsem. A többség marad. Kint. Mert hogy. Minek jönne haza? S ott: tágasabb?

Haza? Jelent az még valamit?

Jelenthetne.

Ám ha nem tudod, ki vagy, honnét jöttél – persze, hogy elcsudálkozol, ha valaki szóba hozza. „Magyar”; és akkor? Akkor mi van? Ér az még valamit?

Tesznek róla... épp elegen. Közemberek (szájhős magyarok, akik pl. annak tapsolnak, ha sokan távoznak a hazából – „küldik haza a dohányt”... –, azzal takarózva, hogy „Nem ezt akartátok?!”). Tanárok (akik nem azt tanítják, amit kellene, hanem amit a gyermeket közelről nem látó tankönyvírók – és más elméletíró világtalanok – parancsolnak). Írók (azok, akik táncdalszövegíróként célozzák meg a Parnasszt). Irodalmárok (akik nem teszik szóvá az álirodalom terjedését). Nyelvészek (a be nem avatkozás pártján állván: miért bírálják az anyanyelvünktől való elidegenedést, amikor minden második szavuk fölös – számunkra többnyire érthetetlen – idegen szó, vagy épp a nyelvi durvaság, az általános nyelvi tahóság terjedését?). Társadalomtudósaink (akiknek pl. néprajzi kutatás tárgya a rocktalálkozók közönségének éttrendje, viselete, szó-, netán nótakincse). Zenetudósaink (kik elhiszik, hogy a világzene magasabb rendű paraszzenénknél). Természetbűvárok (akik helyes-

lik, ha atomerőművekkel ültetik tele a világot, ám nincs az a kincs, amiért atomhulladék-temető fölé épült tömbházba költöznének). Építészek (akik változatlanul gyártják Bauhaus-piszkaikat, várostervezőként pedig semmit sem tesznek a giccsepítészet ellen). Közgazdászok (elhitették vezetőinkkel, hogy nekünk jobb, ha idegen kézbe kerülnek gyáraink, bankjaink, üzleteink)...

A tiszta forrást elapasztva. Eldugítva. Elrejtve. Feledtetve.

– Nem ez a fejlődés útja?!

Nem. De nem ám. Csak a dögvörös jele. A szellem lealacsonyodása. Elapadása.

„Haza”, *ezeknek*. Amikor máshol többet vághatsz zsebre. Nem ahol többet adhatsz.

– „Adni”, hol él ez?

Hol, hol. (Hol, vajon, hol.) (Hun...)

Költemények, 2002-től minapáig. Az UGATOLÓ (1978/1991), a CSAVARGÓ ÉNEK (2001) és a HUN FOHÁSZ (2011) után ímé... Amivel tán be is végeztük költőként a dolgunk.

HOGYNE, A HAZA (2018). Legvégül. (Miközben: eleitől fogva.)

ÖRDÖGOLVASÓ

Hiszek egy Sátánban, minden jó rontójában, igaz hazuggá varázslójában, tiszta piszkolójában, gazember magasztalójában, rabló szentté avatójában, istentagadó mennybeemelőjében, az Úristen teremtette világ tönkretevőjében, ő Labanc fiában, ki naponta újjászületik a fajtája ellen, óráról-óra alászáll a Poklokra, hogy erőt méríthesen az Emberfia ellen. Hiszek a Pecsovics-fiban, ki harcra kész mindig, mindenkor, mindenhol, ha elszemtelenednek a jézusi Ördög-tagadásra gyülekező jók, igazak, tiszták. Lemegy Janicsárunk a Pokolba, ott ül a mindenható Sátán balja felől; onnan ítél, amíg föl nem sikerül robbantani a földgolyót, hogy aláhulljék valahány holt és eleven gyehennára való istenhívő a mi alvilágunkba. Hiszek benned, rontó, gyűlölködő Pufajkás, hogy te győzedelmeskedel poklok poklára való, mennytől rettegő pokoli csapatoddal, mely nem egyetemes, szentségtelen, bűnös, és soha föl nem támad. Így legyen, úgy.

Mi Atyánk, aki a Pokolban vagy, takarítsd el az útból azokat, akik építeni szeretnének! Otthont az otthontalanoknak, házat a hazátlanoknak, jövőt a fiataloknak, hogy ellenünk tegyenek. Úgy, úgy.

Jöjj, Szent Ördög Úr!

Mi Urunk Sátán, kivel a múlt elkezdődött, ments meg minket azoktól, akik fölfuvalkodottságukban hisznek a magyarság föltámadásában! Soha, értsünk szót, soha.

Jövel pokolfajzat, jövel, úgylis diadalmaskodol!

Jöszte, Nyilas Kommün, meg Pénz-Istentől való Hontalanság, jöszte, itt minden a Tiéd!

Hoci nesze, vigyed, a Tiéd!

Mi Atyánk, aki a Poklokon vagy, minden, de minden, mert Nálad nincs hatalmasabb, amihez te nyúlsz, biztos hogy Nálad marad. Mert az aranyt is ganévé, az embert is állattá teszed! Úgy, valahogy így.

Távozz tőlem, Jézus!

Mehetsz, Mohamed!

Takarodj, Mózes!

Pucolj, Buddha!

Aló mars, Magyarok Istene!

Szedelőcködj, Táltosisten!

Hordd el magad, Napisten.

Húzd föl magad a csillagokra, Hold-isten hitű!

Védd magad, reméljük, nem bírod, bálványimádó!

Sipirc, mindenben-az-isten!

Üdvözlégy, Pártasszony, kit a megtisztulni akarók nem lepártmacáznak?! Pokollal vagy teljes, a Sátán van Teveled, és pokollal teljes a te méhed, átkozott vagy te az emberek között, átkozott az embereknek és áldott minekünk a gyümölcsöd, Osztályharc, Fajgyűlölet, Pénz-Isten hite, asszonyunk Párttitkárné, milljom ördögfattyúnak anyja, káromkodjál érettünk most és mindörökké. Úgy a, úgy, keresztény, keresztre!

Ha rád olvassák, mi gonoszat tettél, válaszold nyugodtan: Na és?!

Szemed se rebbenjen, ha beváltatlan ígéreted kérik számon.

Lopj, csalj, lódíts, ha rajta is kapnak.

Hiszek egy Ördögben, a hazugság istenében, minden igazság kiforgatójában, minden jószág lejáratásában, a tisztaság beganyézőjában, a Gonoszban!

Úgy legyen.

Aki csatornázza a városod, nyilván a maga hasznára teszi, fujsd bele.

Rántsd ki a lajtorját azok alól, akik megkönnyítik a nehezen élő, de kapaszkodó emberiség életét.

Vondd meg az ételt attól, aki enni ad a nyomorgónak, s ezzel további haszontól fosztja meg a népek kifosztóit.

Úgy, Ördög, úgy.

Kapd pofán a szemtelenjét, amiért szeretni meri a párját, ahelyett, hogy a véle azonos neműben kutakodna.

Ne hagyd, hogy kiverje az ördögtagadó Jézus-hitűje a kezedből a kábítószer!

Kosszal kend be a frissen mosott ingét annak, aki azzal áll élénk, hogy A HAZA MINDEN ELŐTT!

Nagyon, nagyon.

Mi Atyánk, aki a Pokolban vagy, legyen meg a Te akaratod, nehogy már ezek a „keresztyének, „hazafiak”, „nemzeti demokraták” osszák a lapot!

Üdvözlégy, aki a hitüket elveszed.

Üdvözlégy, aki elorzod reményüket.

Üdvözlégy, ki a szeretetből kiakolbólintod őket.

Üdvözlégy, Pártasszony, sose boldog asszony!

Az Ördög van Teveled. Most és mindörökkön örökké. Úgy legyen.

A pártoskodás legyen az első, a gonoszsággal párban. A szemfényvesztés, a nyilvánvaló letagadása, az árulás dicsőítése, a közvagyon zsebre mentése, a pártsajtó népsajtónak hazudása, a szennytévé élvezése, a gazság rózsafüzérének, tetűfüzérének a mormolása, a harmadnapon való örökre alámerülés, a hetednapon való végső pusztulás, a Sátán, kinek fajzata amazok pénzét elszedi, eldorbézolja, hogy folyton-folyvást újrakezdhesse a nemzedékről nemzedékre ránk támadó jók, tiszták, igazak elleni irtóhadjáratot. Úgy bizony.

Sátán, tiéd ez a nép.

Ördög, Magyarhon veled!

Pokol Ura, itt minden eladó.

Vigyed, vigyed.

A múlt elkezdődött, rossz urunk, ördögünk. Maradj így!

Maradj, maradj.

Szabadíts meg a sátánhitet tagadóktól, a gyöngéket mellőlünk eltántorítóktól.

Fizetsz, fizetsz.

Urunk, ördögünk, a mi Hírünk: minden hiába! Úgy lesz, biztosan így.

Hiszek egy Sátánban, minden jó rontójában, igaz hazuggá varázslójában, tiszta piszkolójában, gazember magasztalójában, rabló szentté avatójában, istentagadó mennybeemelőjében, az Úristen teremtette világ tönkretevőjében, ő Labanc fiában, ki naponta újjászületik a fajtája ellen, óráról-óra alá száll a Poklokra, hogy erőt merítheszen az Emberfia ellen. Hiszek a Pecsovics-fiban, ki harcra kész mindig, mindenkor, mindenhol, ha elszemtelenednek a jézusi ördögtagadásra gyülekező jók, igazak, tiszták. Lemegy Janicsárunk a Pokolba, ott ül a mindenható Sátán balja felől; onnan ítél, míg föl nem robbanthatjuk a földet, hogy aláhulljék minden holt és eleven gyehegnára való istenhívó a mi alvilágunkba. Hiszek benned, rontó, gyűlölködő Pufajkás, hogy te győzedelmeskedel mennytől rettegő pokoli csapatoddal, mely nem egyetemes, szentségtelen, bűnös, és soha föl nem támad. Így legyen, úgy.

(Lelé Löllével átellenben eme förtelmes írományt K. S. M. az ördög újabb évében, újfönt meggyalázott Krisztus urunk 2002-dik évének Szent György havában, a két választás közötti időben a kies Balaton-melleyék egyik kápolnája töviben.)

Ne, ne úgy.

ERZSÉBETVÁROSLIGETI ŐSZIKE

– Zabiszájú, akarsz tőlem valamit, vagy nem?!

Fehérlőtönyös ifjonc hörög az Erzsébetvárosi Csikágó főuccájának egyik uccasarkán a néki sarkát mutogató széplánynak fordulva.

– Nem.

De visszajön a csinibaba kicsi forma mindene-van picic hölgy. Vénebb társa figyel, mi lesz ebből kutyaszaros, kutyahúgyos Pestünkön.

Kutyát sétáltatnak a kopott, négy-ötemeletes bérpaloták közén; hányan? Valahányan lakásukat kutyaóllá nemesítők.

Disznót, kutyát ólba (s természetesen külön kutyaóllba, disznóóllba), tehenet, lovat istállóba, nem hogy a tisztaszobádba, házad legfélétebb helységébe... e vadbarmokat?

– Tanyasi vagy, facsiga, mi pedig városiak!

Pestiesen szólván benne az ürülékben ketten: Te, meg állatod.

Marha egy ügy: az ucca köve megolvad Belváros káki-jától, pisijétől.

Ifjú pár: két kutyussal. Le, föl emeletes otthonuk van.

Újgazdagék méregdrága nagykocsijának ketreccel ékes hátsó fertályába – a volt raktérbe – eresztik kutyájukat.

Csóró emeleti lakos kutyagol kicsi korcsa mellett. Egy-kutya, kutyasors, sorsuk, életük.

Szarra, húgyra, gyermek ide?!

– Gyerek?!

Minek.

A legújabb Arbaton a bennszülött mellett leginkább kínai, muszka. A helybéliek? Alig újabb erzsébetvárosiak: eleiket berakták a tulajdonosaiktól elvett csinos bérházakba, a mára teljesen lelakott bércaszárnyákba.

– Majd az Állam!

Majd. (Ha fagy?) (S még nem fagy.) (Csak fogy.)

Amire tanította őket a kolhozállam: várják – eltátott, lassan fogatlan, némiképp bides (gyomormélyt idéző illatú) szájukba – a sült galambot.

Újcsikágó szinte üres zsidónegyede; igyekvő polgár mutatóban ha kerül ma e negyedben. Új nép, másfajta raj? Ki-nek másképp nő a haja, szőre szála.

Az Aréna úti, Dózsából lett (kínai) Kilenc Sárkány Vendéglővel átellenben a nemkülönben a Nagy Fal mellől való Nagy Fal Étterem.

Ez a húgy: itt és most... Ereszcsatornától a járda szélén ácsorgó kocsiiig: véletlen nem ebed vizelete?

Tíz szomszédból hat nem köszön. Egy segít, egy gánccsokodik, a többi csak néz. Öregapja tanyáján sem volt ilyen jó dolga! Szavaz is, tudja, mi a dolga, kitől kapta e paradicsomi Húgyos-Pestet. Csikágó uccában Csikágó kutyája.

– A gyerek? Hálátlan! Nem úgy a kutya.

A szegény. A szöröncsétlen.

Hozzád szokik, a végén meg sem tud lenni nélküled, fontos vagy neki! Míg fiad, leányod? A gyermek: ahogy teheti, kiröpül, önállósítja magát. A hálátatlan.

Hogy ne mondjuk, micsoda a kicsodának.

Jó fél méter magas fa-, jó nagyarasnyi kőkerítéssel kutyahúgytól óvott idei fatelepítés a majdnem sétálóuccában. Amoda a sarkon kutyapiszokgyűjtő szemeteskuka vár hetek óta kutyaillemlhelyre vágyó illedelmes kutyatartó polgárra (e húgyos világvárosi – húgyvilágvárosi – magyarvilágban).

A kutyabudi (kutya buda): körbe de kakilva, de húgymentesen. Amott, a csatornánál, amoda, az öreg, málló falnál, új vakolásnál: jobban esik!

– Viki! – inti rendre a mögöttük rosszalkodó világszínvonalú (funlandi? skót? labradori? német?) kölyökkutya pár kis kan (szukajelölt?) egyikét.

Ifjasszonytok csont nélkül százat, fiatalurunk fölpucolva százhuszat nyom a latban; kéz a kézben andalognak a késődélutáni árnyas ligeti sétányon, mögöttük hancúrozik a kiskutya – jól kifejlett, kamasz – páros.

Még ha kuvasz, komondor, puli volna! Rend lönne, rend Pest–Budán, Húgy-Pesten. Hol kelletténél több a húgy-agyúvá pállott – amúgy kivagyí, magát sokra tartó – rakás szöröncsétlenség.

Gyermek, ezeknek?

– Hogy nevelem föl ebben a bizonytalan világban?

Kutyáik kétannyit zabálnak (színhúsból), mint ama elmaradó – vagy csak késő, késlekedő? – (késő bánat), majd ha ráérünk, nyugdíjban, ha megérkező kisdedek.

– Jó, hogy nem Jancsi és Juliska!

Kisleány testvérpár vezet át a Ligeten a család legeslegújabb kedvencét, a pár hetes – így még valóban picuri – kutyulit.

– Nem édes?

Édi, nem.

Hogy el lehet vele játszani! Nem úgy, mint azokkal a tökéletlen – szófogadatlan, mindig a saját fejük után menő – szomszédgyerekekkel. Hogy ha megnő – borjú nagyra –, szélnek ereszthesse papa, mama. Mert úgy már nem ér a nevük! Erre hogy gondolhattak volna.

Egy kóbor kutyával több, vagy még több.

Kivert ebed, Magyarhon: mennyi, de mennyi.

Inkább, mint árva gyermek. Mert az efféle teszi ki a babát is. (Akinék az élet: annyi.)

Istenke, Istenke. (Déva – ferences – árvaotthon.)

(Őszike, nyáron.)

Tán minden tizedik nő sétáltat, levegőztet, kocsikáztat kicsikét. (Kilencből négy-öt a kutyusával párban, ne adj Isten kutyás háromszögben emberrel, embörnek valóval, latrával.) Hiába, ha egyszer ők Szabadok akarnak lenni Asszony, Anya, Feleség helyett. (A harmincas évek végén Székelyudvarhelyre hazalátogató Tamási Áron észleli: városi asszonyt kutyával, falusi asszonyt gyermekkel láthat az ember a székely anyaváros főterén.)

A Ligetben legalább elrejtí a fű a gyöp taposóaknát. (Így aztán csak kitalálták, mi lehet a Városliget haszna ebben a haszontalan világban.)

Kismama tolja át a ligeten a babakocsiját.

– Nézd, milyen cukor! – hallani a közelben.

Nézheted: az a mitugrász labdakergető, labda-visszacipelő nagy fülű kutyuka. (Kutyika, Kutyu, Kuty-kuty.)

– A nagyfülű világban nem így vót!

Nem, nem.

– Felejtsd el.

A Mária Országá Temploma helyén álló Rákosi-feszület mögött másfél szaladásra.

Mentsd Gyula bátyád – szekszárdi, mindenfelőli – csempészárúját! Napúton, Naphídon – e füves hajléktalanszállás mellett – a Napba.

Pesty (naplement előtt pár órával) húgyos – ganyés – gatyában.

– Világ-falu!

– Világ-város!

...feleselnek.

Ki tudja.

...A felső-erzsébeti Városligetben.

HÁROM/PER-SOK

III/1 – mindegyre megmeredj,

III/2 – kettőnként tekerendő,

III/3 – harmadában falra hányom,

III/4 – Fölnégyelni!

Kardélra hányni!

Sütögetni!

III/5 – összetört, meghasad,

III/6 – tönkre, főre,

III/7 – hétszer-hét,

III/sok – sokktalan is: épp elég.

Ölég!

Ölég vót.

Már AKKOR

Belőletek.

IMÁDKOZZUNK (...Új-Zarándért)

Új-Zarándért, az új-zarándiakért, kik az Úr harmadik
évezredének első
esztendeiben hiába könyörögnek Belvárosuk
székesegyháznai plébániatemplomába való magyar papért,
magyar lelkipásztorért, ki a nyelvükön, anyanyelvük
romlatlan, ép hangsúlyaival szól hozzájuk,
hozzájuk, akiknek a nyelve eléggé kopik, csángósodik
ahhoz, hogy vétek legyen eléjük magyarul alig értő,
nyelvtudásukat, nyelvérzéküket tovább rontó, városunk
beolvasztását befejező papokat állítani,
azokért, akik magyar papot kérő kérésükre azt a választ
kapják: ez nem európai szellem!

Nem európai a magyar, ha anyanyelvéhez ragaszkodik,
nem európai, ha inkább elhanyagolja a templomba járást,
mint hogy mások alig érthető nyelvén hallgassa az ígét,
hallgattassa gyermekeivel a hittant,
európai viszont, ha átveszi a mások nyelvét s feledi a
magáét.

Értetek imádkozunk, ó jó új-zarándiak,
kiket a saját janicsár – Jászvásárhelyen és Bukurvárt
szülőanyjuk édes-anyanyelvének a megátkozására nevelt
– papjaik a Belvárosi Magyar Templomban, a nem régi
magyar-istenháza árnyékában lebozgoroznak,

kiket lassan a saját egyházuk is kirekeszt magából az
anyanyelven imádkozás gyanússá tételével,
az új-zarándiakért, kiknek csángó-magyar eredetű
románkatolikus, meg egyéb, magyarul pár szót ha
értő szerzeteseket rendel az Anyaszentegyház, hogy
az egyháztag már ne is érezze magát Anyja kebelén,
Szentségre méltónak, Egyházhoz tartozónak.

Szabadíts meg Uram azoktól a papoktól, akik a magyar
mise Szent Antal pénzét is elkívánják tőlünk, azoktól,
akiknek köszönhetően Újzaránd-Belvárosban lassan több
miséjük lesz a gyarmatosítókhoz átállítottaknak, mint a
bennszülötteknek.

Adj, Uram, olyan főpapot, aki tudton tudja: eme római
katolikus egyház szíve nem Bukurvárt, hanem bizony ezer
esztendeje Gyulafehérvárt
(ne adj Isten Esztergomban)
dobog,

lelkészt, aki nem gyaláz le bennünket sehonnainak a saját
szülőföldünkön, nem idegenít el bennünket az ükapáink
munkájával és pénzéből emelt istenházából.

Ments meg Uram az áruló papoktól, akik az
Új-Zarándunkat gyarmatosítók ál-római ügynökei
köztünk s adj, könyörgünk, adj Uram Teremtőm nekünk
nyáját pásztorolni, együtt tartani, megőrizni, védeni képes
lelki atyákat, kik nem apasztják, hanem növelik e fogyásra
ítélt, mégis maradni bátorodó kis magyar gyülekezetet,
mely megtart s nem elijeszt, melléd állít, oltalmad alá
helyez, Jó Urunk, nem üz hamis próféták karmai közé,
nem rettent el Anyaszentegyházadtól.

Ments meg az Új-Zarándot is Kelet-Európájukhoz rántó
bizánciak
románkatolikus pópaosztagától, attól az egyháztól,
melynek mi nem létezőnk, amely minket semmibe
véve átnyúl fölöttünk; távoztasd a gonosz, magyarirtó
számítást, Mi Atyánk!

Adj, Urunk, Teremtőnk igaz szentatyákat, kiknek
mi kellünk s nem a házunk, telkünk, egyebünk; adj
minekünk olyan papokat, akik értik, mi fáj, mire
vágunk, mi az álmunk Teveled, Terólad, Teérted.

Szabadíts meg Uram a szót belénk fujtóktól, a népedet
hamissággal Tőled eltávolítani igyekvő Rossztól, ments
meg Uram a Gonosztól, ki a helyedre furakodik és ítél
elevenek és holtak fölött a lélekromboló álatyák által.

Ne engeddd, ó Urunk, hogy Moldvahon után Erdélyből, a
Kis-Magyarország
menti Részekből, majd mindezek után
Maradék-Magyarországból is kiűzze népünket
– népedet – az álorcát magára öltő Anti-Krisztus.

Csak ezt, ennyit, Urunk Teremtőnk, Megváltónk,
Mindenünk! Hogy mi
szegény újaránciak (a Magyar Golgotáról)
megmaradhassunk Neked: szabadíts meg a gonosztól.
Ámen.

könyörgés **CSONKA BOLDOGASSZONY** **neve napján**

Asszonyunk, Csonka Boldogasszony,
Csonkák Nagyasszonya,
Tízmillión felüli magyarok,
Maradék-magyarok,
Kisebbségbe szorítottak,
Idegen kézre juttatottak,
Más kénye-kedvének Trianoni-Európától fogvást kitett
magyari milliók
Nagyboldogasszonya, Kisboldogasszonya,
Kisasszonya-Nagyasszonya,
Miasszonyunk, Szép Szűz Mária
Könyörögj érettünk!

Segíts meg, szólj az Úrnak, el ne hagyjon,
tovább ne próbáljon,
Égi nagy pátrónánk, hozzád könyörgünk.

Anya, ki életet adsz,
Anya, ki tiszta maradsz,
Anya, kinek méhében Király fogantaték,
Anya, kire bízott nyomorult csonka-bonka magyarokat
Emese-álma István, a fejedelem,
Anya, kinek oltalma alá futunk,
Mert hogy másban eddig sem nagyon bízhattunk.

Istennek szent anyja, segíts meg!
Segítsd, óvd, mentsd, szeresd,
Boldogasszony anyánk,
Elesett s álszent módon „határon túli”-nak mondott,
Ezerszer elárult,
Ezerszer semmibe vett,
Ezerszer letarolt,
Ezerszer lesajnált,
Ezerszer meg még egyszer is a Tiéd,
Szép Szűz Máryánk,
Mianyánk,
Mi-mindenünk,
Ezerszer lecsehezett,
Leszlovákozott,
Letatározott,
Lecsehszlovákozott,
Lecseszkózott,
Lerománózott,
Lebozgorozott,
Lehazátlanozott,
Lebarbározott,
Leázsiaizott,
Leszerbezett,
Lejugoszlávozott,
Lehorvátozott,
Leszlovénozott,
Leukránozott,
Leszovjetezett,
Leorosozott,
Leosztrákozott,

Le, lehatárontúlított, lekisebbségimagyarozott,
lenullázott pár milliónk,
Kiknél mindössze annyi hibádzik,
Hogy a Kárpátok alatt, a Kárpátok között, a Kárpátok
ölelte
(a Párizs-környéki palotákból hogy lenne látható)
Szülőföldjükön,
A szülőhazájukban,
A Magyarországról lecsapott-lecsonkolt részeken
Élnének s élnek is, ha segítesz,
Mianyánk!

Csonka, csonka-bonka, épp hogy magyar
Magyarok Asszonyanyja,
Boldoganyánk!
Drága Babba Mária!
Édes Asszonyanyánk,
Mianyánk,
Szűzmárja.
Kenyérszelő drága kezéd
Nyújtsd felénk!
Boldoganyánk,
Ki magad vagy az élet,
A gyermekáldás,
A mindennapi falat kenyér,
Szomjat oltó forrásvíz,
Csöpp bor,
Csupor tej,
Áldott méh,
Ajándék bővség,
Élet, család, tűzhely, asszony, embernek minden,

Napba öltözött
Szűzanya,
Segíts.

Boldog, Csonka Anya,
Ki a fél kezét, fél lábát, fél testét, mindenét
Odaadja fiaiért,
Hogy azok boldoguljanak.
Istenanya, segélj,
Segítsd meg
A térképrajzoló mutatványosok kerítésére feszített néped.
Anyánk, könnyörögj érettünk,
Hogy annak maradjunk, maradhassunk,
Amivé teremtettünk
A mi Urunk
által.
Ammen. Ammen.
Mindörökké úgy legyen.

BUCSU SZENT LÁSZLÓ

Hatan
László király ünnepén
Zala egykori szellemi szükségszékhelyén
Szigetegyház
Kies templom
Vízölelte
Mocsárkerülte
Török-nem-látta
(A pogányt nem szívesen látta)
Búcsúszentlászló
Szt. Iván hava 27-én
Neve napján
Szombaton
A szépen fölújított
Kicsinosított
Zárdájába betegeket fogadó
Ferencs
Kegytemplomában –
Hatan
Hetedik a pap
– Jó, hogy volt köztünk férfi!
Volt; van
Ha magad megjelenesz

Hányszor
De hányszor!

Betoppansz
Belépsz
Betévedsz
Isten valamely házába
Valahol!
Csak be
S magad leled
Magad
Annyi nő közt
Vénasszonyok
Szentfazekak
Elesettek
Bénák
Kivetettek
Aszottak
Istenhez fohászcodók
Reményvesztetten is reménykedők

Mint te magad
Megint egyedüli
Férfiüként
Embörként
Az asszonyok közt
Mióta nem félsz
Tőlük;
Miért tartana
Akinék ilyen
Öreganyja, édosanyja
Vala
S lött édös párod
...

Nő!
Boldog
Boldog anya
Boldogasszony
Szent László előtt
Mögött
Mellett
Ki karjával–kardjával
Hitével, szeretetével
Orvosságos fűvével
Ápol, óv, istápol, véd!
Hazát
Népet
Nemzetet
Emberséget–emberiséget
Szentegyházat
Szentházát
Szent-Magyarországot
Hogy takarodjék!...
...a gonosz...
Mind, mind
El

Lászlóegyházban
László öcséddel –
Félévesen vitte el
Az ukrán betegségnek
Mondott
Valami
Kiszáradt –
Az orvos?

Látta, de
Elfásult,
Annyi halál után?
1945-ben
Hogy maradt volna hite?

Még hogy a mi Lászlónkban
Árpád-házi
Lengyel anya szülte
Lászlóban sem
Akit annyi szent sem védett meg –
László?!
70 év után jut
Eszembe a kérdés:
Miért épp László?
Amikor
A családban
Sënki...
László egy fia së

Mihály, apád, nagybátyád után
Erzsébet édosanyádtól
Ferenc, mint anyai öregapád, atyai nagybátyád
De László...
Tán a körösztapja?
...

Nincs már kit
Kivallatnod
Emlékezésre bírni
Hogy miért épp a drága László!

Néped legszentebb szentkirálya?
Ki majd megvéd?
...Kit a szent király, László hada
Sem tudott

Mégis: Szent! László!
Anyád, apád
Hite!
Szerelme
Hogy még kitarzott
– László
Laci

Mire föl
(Kisebbik) öcséd
Nem az ő nevét
Adta tovább
Második fiát köröszölték
Lászlónak
Ki most
Krisztus után kétezer és tizenvalahányban
Ánglushonban
Keresi
Hol leli
A kenyérét?
Honát...
László
Lackó

Szívünk
Búcsú

Bucusu
Búcsúfia ez a búcsú
Az öreg lelkipásztor
Tiszta, szép, nagy, okos szeme
(– Vasárnap elfelejtette hirdetni
Csak hétköznap estéenként
Amikor ez a pár öregasszony
Azért vagyunk ilyen kevesen)
Mind az öten
Csókolnánk
Míg ő int:
Csak fogd meg...
A bucsui búcsú (mise) végén
A szentségtartóban őrzött
Ereklye tartóját

A hatodik
Kálvinista asszonyod
Aki így már
Utóbb
Bánja
Hogy nem jött ki a szentély elé

László
Búcsú
Búcsú Szent Lászlótól?
Mert a falu hallgat
Nem úgy tesz
Mintha tudná
Milyen nap lenne ma
– Majd holnap!

Vasárnap!
Megtelik a szentegyház
László királyé

Majd holnap
Majd, holnap
– Búcsú Szent Lászlótól?
A valahai hittől
A miénktől
Mely befogadta
Magáévá tette
Magába olvasztotta
Jézus király hitét
Vallását
Mely éppen hogy...
Akár a miénk
A régi öregöké
Ezer.. valahányban...
...Ezországban?...
Kétezör és tizenötbe
Búcsúzva László királytól
A legmagyarabb szenttől
Ki ha szétcsapott...
„Köztetek”
...Orvosolt...
Ölelt
Valamennyiünket
Drága szenthitivel
...Úgy lögyön!...

Szent László király

...Hogy lött-ë...
Az Öregisten, ha tudja

Tuggya!

Tudja

HUN FOHÁSZ

Istenem, Istenünk, Örök-Egy-Isten, Egy-Öregh-Isten,
Magyarok Istene, Úr, Urak Ura, Egek, Mindenek Ura,
Fű, Fa, Föld, Nap, Hold, Csillag, Víz, Kő, Hegy, Sík,
Szél, Tűz, Folyó, Tenger, Csudaszarvas, Mindenek Istene,
Boldogasszony Anyánk, Asszonyunk Szűz Máriánk,
Szűzanyánk,
segíts; segéld meg néped! Segítsd meg híved! Magyar
s nem magyar nemzeted, ha nem is legfőképpen, de
legalább annyira, mint a többiek, minket hunn-
ivadékokat, ősmagyarból, avarból, ótörökből, ugorból,
tótól és oláhból, tokosból és bunyevácból, rácból meg
ruténból, horvátból, vendből, megyéből kikevert,
egyetlen Kárpát-karéj lakta népünket.

Sem tíz,
Sem kilenc,
Sem nyolc,
Sem hét,
Sem hat,
Sem öt,
Sem négy,
Sem három,
Sem kettő,
Sem egy

elnyomót ne engedj a nyakunkba telepedni!
Egy szem

árulót ne engedj közénk férközni!
Egyetlen
ördögfia se adhassa ki magát
– hamisságával becsapva bennünket –
a legkülönb hazánkfiának!

Isten! Segítsd e népet, e szanaszét vert, szanaszét szórt,
szanaszét irdalt nemzetet, Bendegúz, Atilla, Csaba
királyfi népét, Levente magzatát, Álmos, Árpád népét,
Szent István és Szent László népét, Hunyadi János
és Mátyás király népét, Bocskai, Bethlen, Rákóczi
népét, Kossuth népét, Ötvenhat népét, Mindszenty és
Márton Áron népét, a megszületése óta örökös harcra
kényszerített, elkeseredett ellenállásba kergetett, ha kell,
Érted, a Szent Igazságért, Szent-Magyarországért, a
Szabad Magyarországért, Világ-Szabadságért, mindenért,
mi szent, szent, szent vagy Uram, ma is csatába szállni
képes nemzeted!

Segítsd meg, ó Uram, e kicsi, hatalmas, gyöngé, erős,
letíportan is fejét emelgető, megtaposva is előbb-utóbb
bátorságra kapó, magát sárba vereten sem megadó,
megalázottságában elkövetett átkozódásából kitisztulva
újra hittel hívó szegény, gazdag édes-keserű, bitang drága
Tizenötmilliónk!

Isten, Istenünk, Mi Urunk!
Hittel Hozzád fordulunk.
Szerető szívünk Utánad eped,
Vágyakozó karunk Feléd tárul,
Reménykedve Rád tekint

Kicsi Magyarhon, Magyarföld,
Mindahány-Magyarország, Hunnia, Hungária,
Szittyaföld, Mária Ország, Pannónia!

Tizenöt
Tizennégy
Tizenhárommillió –
Ne tovább! Ne engedj tovább süllyedni, fogyni és apadni,
romolni, elillanni, fölszívódni, eltűnni, múlt ködébe, más
népbe veszni, ne, ne.
Könyörgünk, segíts azzal, hogy erőt adsz az erőtlennek
a jövőt vállalni, hitvest szeretni, családot, gyermeket,
gyermekeket ápolni, vállalni a közösséget,
szülőfalut-szülőházát, borzasztó-szép, átkozottan
gyönyörű Magyarországot, melynek határát ne
engedd, hogy az Alvilág Ura szabja meg.

Isten, Ott Fönn A Mennyben,
Bárhol vagy,
Tudjuk, mindenütt vagy,
Bennünk s rajtunk kívül,
Nyújtsd karod,
Hogy tovább szolgálhasson e nép.

Patkányunk van egy, Hazánk is csak egy,
Patkányunk van kettő, Hazánk van, egy,
Patkányunk van három, Hazánk csak egy,
Patkányunk van négy, Hazánk, van hazánk,

Patkányunk van öt,
Hazánk, hazánk,
Patkányunk van hat,
Hazánk, mindenünk,
Patkányunk van hét,
Haza, haza,
Patkányunk van ezerhét,
Hazánk meg csak egy.
Kánisz, patkánisz, takarodjatok el!
Hazánk ez az egy.

Istenem, Atyám.
Atya, Fiú, Szentlélek
Úristen.
Boldog Isten, Nagy Isten!
Isten-Anyám.
Engedjétek, hogy így legyen.
Az Örök Istennek
Ammen.

JA, JA, A HAZA!

Svarcgelb, schwarzgelb: sárga–fekete, feketesárga, sárga–fekete kutya, tarka kutya, sárga–fekete–tarka kutya, huncut svarcgelb, fekete–sárga lelkű, sárga–fekete lelkületű osztrák kutya s megyéb megnevezésű, körülírási honáruló Francsics uram, Francsics Károly veszprémi borbélyegéd, későbbi mester szövegezésében az Úr Krisztus 1848-1849-dik esztendejéből a borotválás és kertészkedés szüneteiben szerzett naplójában, melyből könnyen kiteszik: ketté volt osztva akkor is kellőképpen a nemzet!

Nemzet? Aligha. Vagy mégis? Mert a nemzethez tartozik az is, aki a nemzet érdekei ellen tesz: furton-fúrt, egyhúztomban, szinte születésétől haláláig? Bölcsőtől a korporsóig? Azon túl?

Pecsovics; ezt jobban ismerjük. Azt hittem, egyszerűen csak petsovits volt a honáruló gazfickója! Ki ha úgy került, akasztófán, kardélen, kaszahegyen, bunkósbot által, két fél marok között épp közepén, de valahogy könnyen kimúlt abból a gyönyörű-keserű árnyékvilágból. Erre jön ez a veszprémi – meg almádi, mert Almádi a bakonyi megyeszékhely szőlőhegye vala még akkoriban, s mit ad Isten, Francsicsunk napának (anyósának, anyósjelöltjének) szép kis szőleje–pincéje–házacskája volt ott, nem messze a tótól –, szóval jön ez a borbélylegény, s mit nem ír meg.

Svarcgelb bikficek. Kik jelentik a nagyságos megszálló császári és osztrák katonai hatóságnak – egyenest a veszprémi püspökházba, melyet oly jól be tudtak lakni a bécsi császár szedett-vedett hadainak vezérei, meg a melléjük rendelt kémszolgálatiak –, melyik koszos magyar mer magyar érzelmekkel viseltetni a Kossuth-világ iránt. Hogy a kedves megszálló hatalom nyomban el is vigye, botozza, tömlöc fenekére lökje, mindenéből kismizmizze, világgá zavarja a szerencsétlen magyarországi magyar érzelmű magyarját Veszprémben, Veszprémből...

Nézem a neveket; szó sincs róla, hogy a sváb nevének tennék a sárga-fekete lelkületűeket, a hunn olvasatú nevet viselő meg a magyar érzelműek tömegét! Szó se róla. Sváb hangzású nevet viselő magyar érzelmű veszprémiekről gyakran szól naplóírónk, s magyarnak mondható vezeték-névvel illetett bakonyi polgár is fölösen akad a sárga-fekete kutyalékek között.

Hogyne, ahogy eddig is tudtad. Csak ugye újfönt szembesülhetsz vele, ha eltántorítana néhány tökéletlen ettől a jól tudott igazságtól. S hogy a veszprémi – veszprémvármegyei (s nyilván ugyanígy a Balaton déli, somogyi, meg északnyugati, zalai partjain élő) – zsidóság egy emberként állt a hon mellé.

Úgyhogy, már bocsánat: Rajta, magyar! Hajrá. Ha tetszik, ha nem idegenvezetőéknek, pribékéknek, népünk bármi rendű s rangú, színű, szagú hóhérainak, örök sváb-, muszka-, tatár-, török- s miegyéb-vezető hazaárulóinknak, a Kádár-huszároknak, Szálasi söpredékének, a mosz-

kovitáknak, a náccikkal parolázóknak; jenki-vezetőknak, globálbuzernyájkainak, komcsijainknak és nyilasainknak, bős Pénz-Isten-hitűinknek, komprádoroknak, a lényeg-hogy-idegen-valag-legyen szerűeknek; Ejrópának hajbókoló tennapi Moszkva-hiten lévő bárfiúknak, örömlányoknak; pufajkásaidnak, keretlegényeidnek, KGB-ügynök Gestapó-tanítvány ávosainknak, s a többi hasonszőrűnek. (Jézus, segíts.)

A fő, hogy ne a hazád legyen, mit – ne is mondd, kit – szolgálj! Sárga-fekete (a lelked); jajvörös (a nyakam, ha sebzed); sejjöld (ha elindulna); bajbarna (meredély); sóhaj-fekete (óhaj-éj); gyilokkék (gyilok-kék, nem, nem kék, semmi pénzért nem kék); labanc (ribanc); add-föl-fehér (csontvár-fejér); áruló-sárga (áruló, áruló, vesztes – nyertes – pör nélkül is jól tudjuk, ki az áruló); csak a piros-fehér-zöld ne! Tiédet-ne, tiéd-e. Tiedéi-é?

Gyöngét ócsárló, elesettet csúfoló, a gyalázatnak ellenállót lebarmoló, mindég a nagyobbhoz, erősebbhez álló, a rászorulót lekezelő, „mit lehet tenni”-zó, „ha egyszer ők a janik”-majmoló, „ne reménykedj”-ijesztgetők, „ugye, hogy megvernek minket?!”-lelkendezők, hol ezek, hol azok szerkerét tologatók, akiknek a szabad szellem anarkia, a hon provincia, a szeretet a gyöngék sajátja, aki akkor repes, ha ura mancsát nyalogathatja, kit a szabadság Szabad Népszelleme hat át. „Isten, jó hogy nem.” „Jó, hogy nem: haza.” Hazafiság-tagadásban leledzvéen.

Máséban nem, magáéban, fajtájáéban, fajtájából eresztvéen lét, fajtájáét vervén csapra, adván olcsón, olcsítván

olcsítja, „Na ja, majd nacionalistának állok!”, „A nemzeti jogot véd, a nacionalista jogot sért”-tagadásban, másoknak enfiadnak vére helyett magyaromja; ma, ma, anya, ha, ha, haza, szülőföld. „Jobb ma 2 kilső ülep, mint holnap 1 se”-kollaborációban.

Magyarom, magyarom, legszebbik – kisebbik – magyarom: ország árulója, náci-bolsevik, globáljanicsár, nemzetvesztő nemzetvezető nemzetárulója, népbolondító népnnyúzós néparulója, honveszejtő, honárulgató; áruló magyaromnak, magyarodnak, magyarjának satöbbije.

Örök tatár kalauza, pribékek java, magyarhon-vesztegető, „Mindent a zsebnek, semmit a népnek!” hitese, ott-honod gyarmatosítóival együttműködő, honod megszállóit elvezetgető, hazád javait magadéként kiárúsítgató, házad szeme fényét dikiccsel igazító, lobonc labanc magyartok magyarjai a világnak.

„Mi az, hogy én nem vagyok magyar?!”-nyekergői e magyarokodóknak; mi az, naná.

1972-ben – ne is mondjuk, éppen, véletlen, hogy azt mondjuk: március idusán – végigvonult szál nemzeti zászlajával egy kis csapat érettségi előtt álló gimnazista Bakonyszék székvárosán. Egyikük eszébe jutott, mi lenne, ha az unalmas (és maoista-gyanús) FIN-ünnepet követően szabadon – szabadon; ez az, ez volt akkoriban lehetetlen – megünnepeljék Petőfiéket?! S kikapták a helyéből, a gimnázium falából a – ne is említse, veres helyett a – háromszínű magyar lobogót, s aló mars, az alá, a mögé állván ki

az utcára! Végig a városon, a belváros járdáin, a várba, majd vissza.

Halálfélelem kezdte környékezni veszprémi ávosainkat, ávosnéinkat pártházban, ávóházban, s más jeles lak- és intézkedő-helyeiken; vagy csak egyszerűen megörültek, hogy végre megdolgozhatnak – pestbudai kartársaikhoz hasonlóan – kicsinyded fizetésükért?

Szaglászta, honnan ez a bolond márcziusi ötlet, pedig csak a levegőben lehetett valami. Valami, szerte a honban, magyar földön. (Az izgathatta őket, hogy a veszprémi diákvonulás összefügg-e a pestivel.)

Szeretetre – valóban, emlékezetre – méltó igazgatójuk mentette meg a diákokat attól, hogy lecsapjon rájuk a proletárdiktatúra nagyon odavágni vágyó ökle, s így – utólag csodálják – mégis érettségizhettek. Igazgató úr odaszólt egy pártházi embernek, akinek a gyermeke is ebbe a középiskolába járt, segítsen ezeken a szegény naiv, jó szándékú, biztos, hogy nem rendszerellenes gyermekeken! És a pártember – keménykedni kész kemény fiú s kemény asszony-leány fogdmeg elvtársaival-elvtársnéival ellentétben – segített (azoknak, akik közt, nyilván véletlen, ott volt e sorok rovójának jövődöbelije).

Francsics Károly idejében Veszprém rögtön nemzeti színbe öltözött, ahogy kitört a forradalom, azonnal besárga-feketedett, ahogy télen a honvédfiúk elvonultak, hogy halaszthatatlanul kítűzze mindenki a maga nemzeti zászlaját a házára, ahogy visszajönnek tavasszal a mieink...

Este érkeztek vissza a magyarok – így írja Francsics: megjötték végre „a magyarok”! –, s a megbátorodott mesterlegények bedobták annak az ablakát, aki (sárga–fekete–tarka lelkületéből kifolyólag) nem igyekezett sebesen gyertyával világosabbá tenni a várost, jelt adni örömének. Hogy '49 nyárutóján ismét lekerüljön a városházáról is a mi három színünk, hogy átadja helyét a sárga–fekete lelkületet tökéletesen kifejező fekete–sárga rongynak.

Azóta – azelőtt mióta? – kísért e honban a. Ki tudja, micsoda. Hogy ami a miénk, csak a miénk, eleve gyanús; ellenben ami a másé, csakis az övé, hogy lenne az? Minekünk.

Piros, fehér, zöld. Piros–fehér–zöld. S nem zöld–fehér–piros. Nem az srévizavé sem. Ahogy Jóska bátyánk mondotta volt: magában egyik sem ér nekünk sokat, csakis együtt! Egybefonódva piros, fehér, zöld. „Piros, fehér, zöld, ez itt magyar föld!” S – bármily hihetetlen – továbbra sem eladó. Svarcgelb schwarzgelbjai a vakvilágnak: ÉLJEN A HAZA. Ti pedig menjetek haza; már ha van hova. (Tova; tova.)

Na, ez az, ezért vannak ennyire a nyakunkon. Mert itt valahogy jobb; jobb a máséban; másé, míg magukévá nem teszik. Míg a bennszülött odébb nem áll, mindent föladvá föl nem csap rabszolgának, be nem olvad. Míg be nem fekete–sárgul az egész.

Haza, haza.

Nekünk, mindenesetre, még van; hát óvd, lelkem, szeresd. Szeresd, s tégy érte, míg megteheted. Hogy gyermekidnek, ükös üködnek is jusson valamicske belőle. Haza; haza.

És már megint: Márczius Tizenötödike.

MIHÁLY, NĚ POLITIZÁLJ

Naponta mondják, *Ně politizálj!*
Hadd a politikát, építkezz, mondá vala, valóban, Móricz.
Hadd, hadd el! Dolgozz, alkoss! Élj.
Ez az, éld az életed!
Nem úgy, mint Mindszenty, akinek hiába mondták,
Csubás, ně politizájj!
Csubása
Csak azért is,
Politizált.
Hirdette: a német takarodjék innen,
A zsidót tessenek békén hagyni!
El is vitték nyilas leventék
Sopronkőhidára.
Mondtuk, hogy ně politizálj, nem pap dolga az ország dolga!
Imádkozzék, gyóntasson-áldoztasson, ne politizáljon!
Az az ő dolguk.
Legközelebb a komcsik vitték el,
Hogy el se eresszék,
Míg a nép ki nem szabadítja.
Munkákáderokat a püspöki karba!
Akik majd nem politizálnak.
Nem ugatják, hogy így a fölszabadító szovjet elvtársak,
Úgy rabolnak, gyilkolnak, erőszakolnának!
Úgy az ártatlanokat elhurcoló népi demokrácia!
Bekopetázták a moszkoviták is,
Minek politizáltál! Megmondtuk.

Ők meg, mi meg: ezerkilencszázötvenhatban.
Máig mindhiába.
Mert azóta is folyik ez a *Ně politizálj.*

Nenád Jován „cár atyuska” márványoszlopa
Szabadka főterén.
A „Fekete cáré”,
Cserni Jováné,
Fekete Jánosé,
A délszláv martalócé.
Rá magyar Szabadkára.
Szabadka főterén.
Mihály, már megint politizálsz.
A városi könyvtár előtt.
Az omlásra ítélt,
Mert magyar,
Mert görög oszlopsorával úgy balkáni, hogy nem balkáni
Népszínház sarkánál,
A szerb szótól hangos Korzó (utca)
A huszadik század elejének magyar-szecessziójától
Csudás Városháza oldalában,
Harsány új-dobrovoljac leánykák és legények
Által lefoglalt,
A '44-es gyilkosok által Szabadság-térnek nevezett,
Partizánbosszú magyarvérétől alig hogy fölszaradt
Városháza-fala körüli Magyar téren.
Ki tud róla?
Ne ma problema.

Mihály, már megint politizálsz.
Pedig csak mész, látsz.

Nyitva a szemed.
Füled.
Hogy halld a ki nem mondottat.
Ki nem mondhatót.
El nem árulhatót.

Hogy a Városházán
Magyar lobogó lobogjon?
A majdnem többségi,
A tegnapi többségi
magyarságé lengjen.

*Mihály, ez a politika, ez a politika!
Neked mindenről az jut eszedbe.
Hogyne, hogy szabadok vagyunk-e.*

Két asszony,
Meg az a pár fiatal
Magának,
Magában,
Hogy túl sokan ne hallják,
Föltűnést ne keltsenek,
A Nő politizálj!-t harsogók dühét ki ne váltsák,
Magyarul tereferél
Szabadkán, Mindszent havában.
Ha rájuk feleannyira,
Feleannyian
Vigyáznának,
Mint a Korzó és a Fő-tér fényes pénzintézeteire!

Mondottuk volt, Miska, nő politizálj.

Ha egyszer.

*Nem mondtam? Nő vödd észre!
Ez a bajod, a kákán is csomót keresöl,
Az arany nyakravalót is kötélnek érzed
Akár a tiédön, akár másén van!
Inkább élvezned az életöt.
Élvezz és nő ugrálj,
Hogy sokáig élhess.*

Ezt mondták
Minden korok rablógyilkos hatalmasai.
S ha szót fogadtál,
Épp annyi ideig éltél,
mint a harcba szállók.
Velük együtt téged is lekaszaboltak.
Vagy meghagytak szolgálni
Őket.

*Élvezz!
Ahelyett, hogy látnál.
Éreznél.
Élvezd, amíg lehet.*

Szabadkán,
Hol ma *Deže Kostolanji*
Kb. úgy érezné magát,
Mint te:
Sokkal szabadabbnak most,
Itt kívül,
Börtönön-kívül,

az utcán
sem érzed magad,
Mint mikor 35 délvidéki évvel ezelőtt
Mindezt a tömlöcből
Figyelted.
Szabadka:
Mit szabad,
És kinek.

Mihály, ne politizálj!
S főleg ne ugass.

Észak-Bácskában,
Hol a magyar-katolikus pap
Három horvát miatt
Másfél órás kétnyelvű misét tart
A magyar faluban,
Délvidéken,
Hol a tanintézetét magyar nevűre
(persze hogy Széchenyire)
elkeresztelő direktort
Félholtra verik
Ismeretlenek,
Soha föl nem deríthető elemek,
Ha elfogják is,
Biztos, hogy nem azért,
Mert más az anyanyelve,
Mint a verőlegényeké.
A gimnazistát a saját oskolájában
Az oda hívatlanul beállítók,
Az utcán sétálni merészkedő

Magyarul megszólalót máshol,
Mások,
Sose azért, amiért
Verik.
„Nem, mert magyar”,
Csak mert épp ott volt!
Hol útban van.
Volt.
Vagyunk.
Nekik.

Az ő Vajdaságukban – a mi Délvidékünkön
Hol a lemészárolt
Magyarok sírkerti emlékműveit
Sem tűrik,
Csak törik, zúzzák, ledöntik.
Hol a partizán
Meg a csetnik
Egyaránt kaphat már nyugdíjat,
A volt magyar honvéd meg
Örüljön, hogy élve megúsza
Azokat a gyönyörű
Napokat.
Hónapokat, éveket.
Életet.

*Ez a politizálás, Mihály, hagyd már abba.
Nem unod?*

Én unom, de ők abba nem hagyják.
Újrakezdek.
Mindaddig abba nem hagyják,

Míg egy mukk
Hallható
A mi nyelvünkön
A Kárpátok alatt.
Nem értöd?! Ne politizálj.

Ha nem, hát nem.
Ezután sem lesz szó
Másról,
Mint hogy
Mért nem vagyunk
Szabadok.
Politikától
Szabadon.

NAGYPÉNTEK

Te haltál
Hogy égbe szállj
Én születtem
Hogy elmerüljek
BENNE

ÖCSI IRATOSÉRT TÁNCOL

lassan, csak lassan
megadva a módját
magyarmódját
parasztmódját
hogy lenne paraszt, lett volna paraszt az öregapja?!
iparosmódra
Öreg Kurtucz Miska
Misa, Misu
Csaba vicces borbélya
Kisiratos Úri Borbéja
tedd, rakd, jelezd,
süvegeddel
lábbal, főleg lábbal, de a testeddel, tartással,
minden porcikáddal
arcizmod rezdülésével, kezed indulásával, ejtésével
pattint, csettint
ölel
csak aprán, korán, ne siess, csak lassú, lassú az tánc,
öcséd Kisiratosért táncol
Öcsi Iratosunkért járja
teszi, mutat, mutati, jelzi, odavágja!
csak lassan, nem elhamarkodni
a magyar ember jogaiért
összefogásunkért
e toborzó ünnepen
Tomi járja, járja a miénket

a magunkét, amely hogy ne lenne a legédesebb
anyaföld-ízű, Atyaúrsten-szagú,
Boldogasszonyanyánk-érmű, Öregisten-erejű,
Csaba királyfi-lendületű
magyar, a kutya mindenét ennek az elbitangolt
anyaországnak
kurafivilágnak
mustohavilágnak
csak lassan, lassan a testtel!
szépen, legszebben, a leszakított magyarokért
magunkért, hogy ébredjünk föl Trianon-mély,
Hazugságház-meredek, pöceillatú álmunkból
hogy csonkák lennénk! kicsik volnánk! tizenöt helyett
heten, nyolcan a marhái
Csonka-Magyar Meddőnek

tedd oda, ritka gyönyörűen
úgy, e'mán döfi, sebesebb, még erősebb, még jobb tartású,
e'mán igen!
IGEN!
soha: Nem
járjad, a hurutos csöcselék csak lesse
mit nem csinál ez a Tamás
Bözsi fia
Öreg Kurtucz Miska unokája
Öreg Kurtucz unokája Iratosunkért veri, döngeti,
teszi oda a mindenét
perdül, fordul, kerül
Iratosért, melyről apánk annyi szeretettel beszélt
mesélt
regélt

mással, másból csúfot űz, viccel, Iratosról sosem!
Iratosról csak szeretettel
szülőfalujáról csakis
és vitt, ahogy tehetette
ahogy megengedte a moszkovita komcsik szovjethoni
fejedelme
vitt bennünket három Kurtucz-gyermeket
hogyne szaladt volna, ahogy tehetette
a kecskéből lött sztalin-tehén névadójának a halála éve
táján
'19-ben magyar állampolgárnak születék
'20-ban egy tollvonással elvevék
magyarsághoz
élethez való jogát
a kisantanti hullarabló hazudozók nyomán az antanti
piszkos nagy rablók
elvették tőle, szüleitől, öregszüleitől
szülei-nagyszülei testvéreinek gyermekeitől és unokáitól
édes-testvéreitől, vele együtt a hét Kurtucz-testvértől
Pista bátyától, Jani bátyától, Gergő bátyától, Miskától,
apánktól,
Béla bátyustól, Feri bátyától, Annus nénénktől és
gyermekeiktől, unokáiktól
minden fölmenőnk, minden testvérünk,
valamennyi öcsénk, húgunk iskola-, baj- és munkatársától
szomszédjától, cimborájától, szeretőjétől
minden iratosítól!
menekült is
'40-ben
hogy Iratosunkat Dél-Erdélybe szabták Bécsben az urak
kúszott át a falu szélső házatól egy szaladásra

förtelmeskedő
vizesárokka, embörlessel, vérebbel
jó hogy nem szögesdróttal s aknamezővel ékes
nevetséghatáron
Maradék-Magyarországra
hogy legközelebb a háború végén, '44. karácsonyára
mehessen haza
ölelni anyját
magához vonni családát
falut
Kekecset
– megsimogatni Muki kutyáját, akit '40-ben
a határról kellett visszazavarni, nehogy miatta megfogja
a havaselvei királyi granicsár
s aki 4 hosszú év után a nyakába ugrott -
megszeretni egy kicsit e drága szögedi nemzetet
hogy utána aló, mars, vissza a csabai kiscsaláddal
melyet egy életem át taníthat Kisiratos-szeretetre
Erdély-szeretetre
emberségre
három Kurtucz-gyermeket Tót-Csabán
kiknek az anyjuknál, Édesanyánál
Farkas Bözsikénél jobban kevesen szerették e hont
Magyar-hazánkat
Marék-Magyarországot
jaj!
szégyellnünk kell a háromszínű magyar zászlót?!
magunkba fojtani Himnuszunkat!?
restellini fajtánkat?!! a „román” Kölcseyt?
idehaza, újfent, örök kisebbségben

– igen? Isten hozott!
– nem? az ördög úgylis elvisz
aki nem vesz részt
a kerítéses túlra szorított
tőlünk segítséget kérő ötmillió magyar
voltmagyar, még magyar, s leszmagyar
emberi jogainak a visszaadására hivatott népszavazáson:
gyöngé
alig magyar
aki meg nemmel voksol: rongy mucskos embör
igent mond, akiben még maradt valami tisztesség
aki nem szeretné, ha az ellenek lenne igaza
hogyan ganyéből gyüttünk, ganyéba mögyünk!
szarba vöszünk
nem, erre százszor is nem
magyar-embör-tánca!
teszi, ropja, sürögje, forogi, csavarintja
odateszi, vágja, aprítja
bottal vagy fokossal
– hol volt, hol nem volt, hun vagy sosemvolt-Magyarország?
volt, van, lesz
Szent-Magyarország
öleli öcséd, öcsi öregapja emlékét
öregapját, öregapja faluját, öregapja mindenét
Kisiratost
melynek szeretetét
személyesen
magamaga
az öreg át nem adhatta
ennek a fiúnak
mert véle a hasában állt az öreg sírjához az édesanyja

s lám, a szeretet, mit nem tesz
száll a madár ágról ágra
száll az ének szájról szájra
száll a lélek belénk, felénk
jár a lábadd
értünk
– Kis
– Iratos
– Csanádvármegye
– Arad

PAPINKA

a szeretetből semmi sem sok
szeretettől semmi se ölég
habzsoli a szeretetöt
lubickol benne
Gyönyörúségöm!
Gyönyörű vagy!
mondod kétéves unokádnak
fülig szalad a szája
tele mosoly
tele boldog(ság)
tele öröm
tele élet
szeret
szeretik
mindenki szereti

mami, papi
anya, apa
Gege
dédi, tata
Nono, Tüci...
soroli
kik veszik körbe
dédöreganyjáéknál a kertben

mind, akiket
szeret
mind, aki őt
szereti
mind, akiben
bízhat

minél több szeretet!
annál egészségösebb lösz
a lelke
tán a kis teste is
gyönyörúségünk

szeret

Papinka, mondja
s olvadozol
olyat nem kérhet
hogya né mozdulnál

szeret

kék szömű
szöszke
gyönyörű
jány

érti a Gyönyörű!-t
hogya dicséred
szereted

Dudié – mondi
s rád mutat
az övé
üvé
mindörökké

valóban az vagy
unokádé

így sē becéztek még!
épp ekkora Mimibül
lött Papinka

HIÁNYOZNI FOGSZ

– Hiányozni fogsz! – búcsúzol ötéves (leány)unokádtól,
hogy Tokajba (a Balaton-partról a Tisza-partra) készülsz.

– Ha hiányozni fogsz, miért mész el? – kérdi,
mert mi mást tehetne.

Hiányozni fogsz!
Ha hiányozni fogsz, miért mész el?

Amíg hiányzik az ember.

Már tudja.

Gyönyörű nagy szeme.

Kicsi hite.

Nagy, nagy?

TÁVPAPÍR KÖRMENDINEK

Írnék
Ha lenne hova
Tudnám, mi a címed
Azon túl, hogy a Túlvilágra –
Hívnálak
Mint rég
Hetente
Hogy vagy, mit művelsz már megint
S hogy elregéljem, van-e valami bajom
Különösen ha örömem –
Bukdácsoznék a rozoga bucsai úton Karcagra
Ha még Csabán laknék
S futná a benzinpénzből
Állami kocsik ellenőrének türelméből –
Rád köszönnék
Távrecsegővel, zsebcserregővel
Nem zavarlak-e?
Tudod-é, mi arra a helyes válasz, hogy
A beszélcím jó lesz-e
A köteté
Nem nyúlok-e (nagyon) mellé
Szabad-é erről szót ejteni?
Ezek a csavargók már megint mit nem tettek
Mindaközben a fiunk, leányunk, asszonyunk
Meg azok a koreai csinibabák Almatiban

Mozdul
Feléd
Karom, tollam, kocsim
Már-már a számodat tárászom
Karcag felé fordulok a keresztútnál
Fogom meg vállad
Írnám tovább Kermendi-beszélyem

Még hogy a barát nem felejt
Nehezen tér magához
Teszi talonba régi címed
Polcra a könyved
Mit szól ehhez asszony, gyermek,
A nagykun fészekalja?
Karcagon
A te fájdalmad
Az övékéhez képest –
Úgyhogy hallga
Örvendj inkább!
Dalold Lajos dalát
Kortyintsd vele a kedvenc falatnyi kisüstit
Tarts vele holta után is
Mást ne mondjak: ne ismerd a cenzúrárt
Hites tapsikolás nélkül
Köszönd meg Istennek
Hogy ismerhetted
Tanulhattál tőle
Szerethetted
S hogy ő is szeretett téged

Távpapír helyett
A mennybe, vagy hova
Lajzsannak
Mihajzsan
(Lajosnak, Miska)

GAZSIVAL A VÉRMEZŐN

*Valamikor azért jöttünk ide
Mert itt nem értek el a spiclik*
Persze biztos voltak a bokrokban
Körbe, karikába
Csak lestek
Ahogy bennünket, vidéki surmókat
Ugyanők, ugyanúgy
A Nagymagyar Mezőn

Ők, barátaink, a budai ligetben
Csapszék mélyén
Otthon rejtekén
Szerkesztőségben
Fejfátlan temető mélyén
Hogy végül mégse csípjék őket fülön
Lehallgassák, kihallgassák
Jelentsenek róluk
Ezerszám írják az árkus leleplezéseket
Mit gondoltak, hogy mernek érezni

Minket nemkülönben
„Vidéken”, az „országban”, „határon-túl”
Hogyne, nem-Budapesten
Mely Budán- s Pesten-kívüli világot
Hogy óvták volna tőlük!
A pesti lázadóktól

Akik nyilván föllazítják, fölvilágosítják, fölizgatják
Bevonják működésük terébe
A lázadásra fogékony vidékieket
Temagad
Téged
Valamennyiünket

Tán ettől rettegték
Ha egyáltalán rettegték
Inkább csak: ettől féltek
Leginkább
Attól, hogy eljut Pestről a hír
A bősztítő igazság
A szabad magyar ihlet
Hogy szervezkednek!
Egybeállunk
Csak azért is

Leveled, melyet Gazsinak írtál,
Gazsi levele, melyet neked küldött
Pesti cimboráidét
Meg amit nekik postáztál
Azon minutában nyitották, olvasták
Minden szavad ellenőrizték!
– Miskát nehogy becserkészzék!

Miskát, meg a többit
Gazsi, Karcsi, Sanyi s Ts-aik
(Sanyinak küldött táviratomat,
Melyben írtam, a New York kávéházban ekkor és ekkor
találkozunk!

Máig nem kapta meg
Ahogy én sem az ő sürgető sürgönyét)
(Karcsiét nagyítóval kutatták, hátha elrejtett még valamit
A sorok közé
Azon kívül
Amit nyíltan leírt
Hogy takarodjanak!)
(Gazsiét, melyben kérdőre vont
Melyre válaszolva válaszoltam:
Mért nem azonnal, azonmód
Mért egy kicsikét másképp
Ugyanazért
De nem föltétlen ugyanúgy)
(Pali leveleit
Palinak küldött leveleim
Hogy aszondja 1989. március idusán
Pesten – s egyebütt –
Elegünk van belőlük!
Hogy kapta volna meg)

Dolgoztak az elhárítók
Ahogy ügyködnek ma is
Ugyanúgy, ugyanazok
Ugyanazért
Magyarság-elhárításban
Haza-eltávolításban
Nemzettelenítésben utazván
Olvassák, vegyelemzik ma is
Csak nem
Csakhogynem

De bizony
Hogyne: amikor ugyanaz a szakértő
Értékeli 2006. október 23-át
Aki húsz éve ránk küldte a fogdmegjait
Tán ugyanazzal a gumibottal estek ma is nekünk
Mint akkor
Mint akkor a legbátrabbaknak
– Gumibot-használatotok helyén való volt!
Okít, s alít
HÁROMMILLIÁRDÉRT GUMIBOTOT
2007. március idusára
Gumibotot, meg más tömegoszlató eszközt,
Eltársak
Akarja mondani: Urak

Elégedetlen a nép?
Egy része
Java
GUMIBOTOT VEGYETEK
MÉG EGY KICSI GUMIBOTOT
NEHÁNY VAGONNAL
VONATSZERELVÉNNYEL
Loptok!
MI AZ, HOGY LOPUNK?! GUMIBOTOT!
VEGYÜNK MÉG GUMIBOTOT
Hazudtok!
NEM MONDTAM, HOGY GUMIBOTOT?!
Elcsaltátok a választást!
HA MONDOM, GUMIBOTOT
Tönkreteszitek az országot
NEM MEGMONDTAM? GUMIBOT

Iskoláinkat, kórházainkat, iparunkat, földművelésünket
Az egész magyar társadalmat!
HA NEM ELÉG A GUMIBOT, JÖHET A VASBOT
HA AZ SEM, A VÍZ
A GÁZ
LŐDD, AHOL ÉRED

A gumi-dumdum után vajh mi jön?

Gazsítól féltették
Gazsítól s elvbarátaitól
A magadfajta vidéki suttyókat
(Gazsi-barát elemeket)
Hogy el találjanak benneteket rontani!
Magukhoz tudnak csábítani
Magukkal képesek ragadni
Eltántorítanak az ő eszméiktől
Marxtól és Lenintől
S a maói-polpoti, meg világbanki megoldás helyett
A nemzetit és demokratát választva
A lázadók mellé álltok!

Jól érezték
Erről volt szó:
Odaálltatok, melléjük sorakoztatok
Ahol lehetett, segítettétek
A forradalmat
A forradalmat
Melyből félig ha lett valami
Avagy félig sem
Csak ez a *sunyi kis világ*

A fajtád ellen szavazás
Az önérdéket föl nem ismerő képesség kifejllesztése
A tiszták bepiszkolása
Csatlós-szellem
Cseléd-lélek
Szolgahit
Hogy azt mondd 2007-ben
Amit '56-ban apád:
Ideje odébbállnotok

Gazsi lázadó
Magad krónikás
A maga-megadás, az ellenállás
Az alkalmazkodás és a szembeszegülés
A túlélő és a magát soha meg nem adó
Leírása

Hogy adott pillanatban a tollat
Magad is fegyverként használd
El soha se hajjintsd

Gazsi az első sorban
Magad hátrébb
Ha nem is leghátul
Valahol a tömegben
Nem mert ha futni kell, onnan könnyebb ellépni
Nem mert félsz
Persze, hogy óvakodsz a duhajkodástól
Fejjel a falnak csak nagy néha rohansz
Csak mert: onnan jobban megfigyelheted
Azokat, akiknek az életét
Megörökíteni készülsz

Mely népnek a küzdelmét fölrajzolod a magad egére
Mely nemzet érzéseit érzekeled
Viselkedésének mozgatóit kutatod
Tetteinek következményeit kémleled
Mely ember mozdulásának
Avagy annak okát firtatod
Miért nem mukkanna meg a világ minden kincséért sem?!

Lázadó
S krónikás
Szelíd szövetsége lett a tiétek
(Hogy erősítsd a valamennyiünket összetartó hálót)
Igazmondó lázadóé, lázadó igazságkeresőé
A Vérmezőn
Berekben, Berekfürdő főenyén
Balatonnál, Szigliget fái alatt
Pesti gyűlében
Levélszekrényben kutakodó
Posta-alagsori levélolvasó titkosrendőr rémálmában
Kart karba öltők közt együtt megjelenő
Magyar fiúk csapatában...

Angyali lázadó valál
Míg levél
Gazsi
Testvérbátorító
Barátságönvesztő
Emberségvállaló
Lélekemelő
Szívmelengető
Ki maga a tiszta költészet

Az egyetlen költészet
Melyhez bármiféle közünk lehet

Isten veled!

Tudd:
Nem nő annyi gumibot
A Nagymagyar Vérmezőn
Amennyivel
Eltántoríthatnak
Bennünket
Tőled

SZÜRKE, SZÜRKE

<i>Szürke a szürkével</i>	jól elvan
Szürkével szürke	<i>istenül</i>
<i>Szürke (a) szürkének</i>	hogy vájné ki
Szürkének szürke	<i>tetszik a legjobban</i>
<i>Szürke szürkén</i>	ragyog
Szürkén szürke	<i>a legszínesebb</i>
<i>Szürkére szürke</i>	illik
Szürke szürkére	<i>pattan</i>
<i>Szürkében szürke</i>	elmerül
Szürke szürkében	<i>testesül</i>
<i>Szürke (a) szürkét</i>	hogy bánтана
Szürkét (a) szürke	<i>főlemel</i>
<i>Szürke szürkülőbe</i>	a köbön
Szürkülőbe (a) szürke	<i>szürke szürke!</i>
<i>Szürkét (a) szürkétől</i>	vegye, vigye!
Szürkétől szürkét	<i>ne féltsd!</i>
<i>Szürke szürke</i>	(hátán:) Csak előre!
Szürke szürke	<i>ha lehet</i>
<i>Szürke szürkésen</i>	szavaz
Szürkésen szürke	<i>föl pattan</i>
<i>Szürke (a) szürkés</i>	miért tartana?
Szürkés szürke	<i>ha igaz</i>
<i>Szürkületi szürke</i>	ki mással!
Szürke szürkületi	<i>hogy összebújik</i>
<i>Szürke szürkéhez</i>	igazodik
Szürkéhez szürke	<i>való; való!</i>

<i>Szürkéről szürkére</i>	ugrik
<i>Szürkére szürkéről</i>	<i>miért ne?</i>
<i>Szürkületben szürkeség</i>	mi más (lenne)
<i>Szürkeség szürkületben</i>	<i>a szürke az igazi</i>
<i>Szürkéd szürkül</i>	enmagában, enmagára
<i>Szürkül szürkém</i>	<i>színt színlelvén</i>
<i>Szürkítő szürkeség</i>	életünk, mindenünk
<i>Szürkeség szürkít</i>	<i>lelkesedik</i>
<i>Szürkéd szürkül</i>	a még szürkébb
<i>Szürkül szürkéték</i>	<i>naná, kalbász!</i>
<i>Szürkéid szürkéből</i>	majd 'égszínkék'-ből...
<i>Szürkéből szürkéitekig</i>	<i>hegyre hegy!</i>
<i>Szürkeség szürkeségbe</i>	tapló taplóból
<i>Szürkeségbe szürkeség</i>	<i>az igazi!</i>
<i>Szürkülj szürkeség</i>	a 'magyar' 'irodalom'
<i>Szürkeség szürkülése</i>	<i>álköltemény</i>
<i>Szürkülne (a) szürkébbik</i>	álbeszély
<i>Szürkébbtől szürkülvén</i>	<i>az egész világ</i>
<i>Szürkésen szürkébe</i>	csöbörbül vödörbe
<i>Szürkébe szürkésnek</i>	<i>ebül eben ebet kutyul</i>
<i>Szürkülne szürkéé</i>	végül végre
<i>Szürkéé szürkülhet</i>	<i>vége vége</i>
<i>Szürkényi szürkéje</i>	annak annyi
<i>Szürkéje szürkéskének</i>	<i>naná, majd csabai vastag</i>

SZÜRKÉVÉ

A

SZÜRKÉBENNN...

Költői megjegyzés: énekkarra, (vegyes, férfiúi és női karra, sőt, kardalként avagy magándalként egyként), szavalatként, cirkuszi porondra, bűvészmutatványnak, nagy-

színházi, kisszínházi (kő-, kert-, vízi, barlang-, báb-, árny-, lég- sat.- játékszíni) előjáték, netán zárszó – sőt, csattanó – gyanánt, egyaránt cincálható darabokra, át-, és össze, meg vissza. Kedv – mi több, hangulat, netán szólam, esetleg életkor, nem – szerint! (*A szerk.*) (Kantáta, koloratúr-szonáta, mesterszonett, vígopera, bűnügyi rémtörténet, csasztuska, halotti beszéd, lakadalmi gajd, siratóénekek, csatadal, magyarnóta stb. *A segédszerk.*)

JANICSÁRIRODALMUNK

Janicsárirodalmunk nagyjai:

*

Valamint a sok kicsi
Élükön olyanokkal, mint

*

Akiknek:
Ez nem haza
Nem a hazájuk
Sok hazából a legkevésbé érdekes
Semmibe veendő
Lekicsinylendő
Piszkolandó
Alig valami
Alig-alig
Se
Kiknek ez a nyelv
Beszélt nyelv
Nem egyetlen
Nem a legfontosabb
Édes nyelv
Anyanyelvünk
Apánk nyelve
Öregapánké, öreganyánké
Kiknek:
Anyanyelvnek anyanyelv, de
De;

Magyar nyelvű ez, amaz
Világíró
Világnyelven
Világképen világképpen
Virágtalan
Magtalan
A Nyugat!
Ja, a meddő, a beteg, a halálra vált
A céda szabadsága
Nem úgy a ti Ázsiátok!
E merő zártság
Anyád bezárkózása
Hogy neki csak embere kell
Senki más
Életbe zárkózása
Nem a halálba szabadulás
Magyar nyelvvel megvert
Ha neki nem a magyar lett volna az anyanyelve
Mire nem vitte volna!
Mire nem
Mi nem
Ők igen
Vinné
Viszi
A cókómókját
Hazájából
Még mi eladó
A pénz az élet!
A siker a mérce
A hatalom az első
A hivatal

Hogy vezethess
Kordában tarthasd ezt a csőcseléket
Néped
Ezt a keleti hordát
Szegénylegények
Hogyne
Szabad fiúk
Szabad leányok
Szabad asszonyok és embörök
Nem affélék!
De nem ám
Kinek ez nem az átmenet nyelve

Elsőnek lenni
Milyen más nekik, nekünk

HAZÁÉRT MINDENT
HAZÁT SEMMIÉRT

Honnét tudnák ökelméék
Kik
utolsóként is
vezetnének
vak, világtalant
vak ép szeműt
világtalan, világosan látót

ebugatta

–

* (*Titkosítva 101 évre, meg 1/2 napra és fertály – 1/4 – órára!*)

A Tokaji Négycsöcsűben

A Tokaji Négycsöcsűben... áll a bál
Tisza-marton, Zemplén-alján
Rezgőnyárfa simul a nyárba

Áll a bál, ha áll
Ha áll
A bor
Heve, tüze
Vize
Cukrától
Reggelre kelvén
Zsibbadol

Mind a négy
Mint a cövek
Bele, bele
A légbe
Imígyen, amúgyan
Mégúgyabban
Részeg nyúlkál
Ittas reszel
Pityóka ha volna
Nem
Csak a bor
Ilyen-olyan
Java csúszik

Java dől
Gigádba

Mind a négy csics
Mint az álgúyú
Mered véled
Szembe
Szömbe nézni
Hogy lehetne
Ekkora csudákkal

Csak a bor
Jó Tokaj leve
Már ha szőlő leve
A java, a java
Hogyne lenne
Négy a csuhaj
Már ha párban
Mit szól papa, mama?!
Otthon rívó kisedecske,
Nagyleány meg kislegény
Máshol nősző úrfi uram
Nem az, nem de
Nem a
Nem
Kezedre

Jobb, mint otthon
Hogy lehetne
Csak hogy mindez párban

Ketten dűtik Kigyelmedbe
Ha tetszik, a mennybe
Menyed épp lehetőne

Van-e baba
Minek lönne
Ebbe a világba
Annak igen, hogyne lenne
Ám a másik, harminc fele
Negyven után! Majd ha minden mindegy
Jöhet gyerök, leánygyermök
Dudája sem bánja
Akkor már hiában

Csinálnának ők, hogyne, ketten
Hiba abban sömmi
Csak hát mi lössz alakjával
Dudája is bänná
Majd ha fagy, meg kivirágzik
Tiszátok, e szösške

Csak virágzik Tisza vize
Hiában az cián
Csak a négyből két dudának
Teje sosem csöppen

Dudanóta, magyar ének
Szárnyall, Tisza-mente
Bódult szavad se dűti le
Kecses csicstartódat

Négy a csicsi
Sëmmi bibi
Azt a rézangyalát
Add csak babám, idd ki komám
Amíg eléd rakják

HUN MINDÖN, HUN SËMMI

Hun tartok... Jó (ókanizsai) kérdés!

Tartunk!

Hetvenen túl... Örül, hogy...

A Földet kizsigereľjük. Talaját mérgezzük, erdeit irtjuk, vizét piszkítjuk, levegőjét illatosítjuk; a Pénz-Isten – a haszonelv – föltétlenségit hirdetjük, a gazdag még töhetősebb, a szögény még elesőttebb lött. A tengör nyelvet egyetlenbe kény-szerítjük, a népöket–nemzetöket egybe kotyvasztjuk.

„Könyv”, ugyan mán! „Siker”, „elismerés”... Unokád ijesztget: híros akar lönni! Ahelyött, hogy értékös, boldog, szabad szeretne lönni! Hogy lönne más, mint amit fölmutat neki világháló, mozi, zene, tévé, rádió, „könyv”, miegyéb kütyü.

Ēgykéz röndször (hogynë, monopólium), az köll ezöeknek! Së országhatár, së külön píz, saját nyelv és nemzet és állam és (ajaj:) honvéd... Saját hagyomány! A magad mivolta. Nem. Csak az üvék! Nëhogy mán a fajtád tánca, dala, zenéje, mögannyi „elavult” kincse!

„Hun tartok”... Hun tartunk!

Jól mondd, Janicsárfődön.

„Janicsár”; jó, hogy nem pribék!

Az is lehetne. A lényeg, hogy né magad képviseld.

„Magad”? *Talán inkább NĚ MINKET!*

Az tönné be a kaput.

Másságunkat hogy vönnék tekintetbe?! Csak ha... rájuk ütsz!

Embörnek maradni! Népödhön hűnek lönni. Faj-
táddal tartani. Családodhon ragaszkodni. Párodnak,
gyerőkeidnek védangyala légy... Ahelyött, hogy a magad
különútját építenéd!

„*Égyütt másokkal*”? *Közösségbe vágyj...? A sánták más-
ságába! Görbék rohamcsapatába! Nē nemzeti másságba! Ami*
*– ezőknek – hogy lönne másság. Csak az üvék! Még hogy ef-
féle „kisebbség”...*

„Hun tartok”... (Égy helyött) Fél száz könyv után.
Lönné két könyved, de az új szájuk íze szörinti. Nem az
olvasóé szörint, csak a kánonképezde iskolaszolgájának
ízlését követve. „Saját”, külön, egyedi, egyéni, magadé...
hogy lehetne? Már mint eredményös. Magad, nyáj nélkül,
(a pézöszsákokat) őrző-védő terelőkutyaáktul távol...

*Állj csapatba! Az irodalom társas műfaj – mondották
egykomáid fél száz éve. Csapódj mellé, maradj ott... Marad-
tál egyszömélyös (néha másokkal közös) szabad csapatban.*

Mást hogy töhetnél. Akár mögéri, akár nem.

Hun mindön, hun sēmmi.

Égyre mén. (Mönni mögy...)

Égyre?

TARTALOM

Elöljáró beszély	5
Ördögolvasó.....	9
Erzsébetvárosligeti őszi.....	15
Három/per-sok.....	21
Imádkozzunk (Új-Zarándért).....	22
könyörgés Csonka Boldogasszony neve napján	25
Bucusz Szent László	29
Hun fohász	37
Ja, ja, a haza	41
Mihály, né politizálj.....	48
Nagypéntek	55
Öcsi Iratosért táncol	56
Papinka.....	62
Hiányozni fogsz	65
Távpapír Körmendinek	66
Gazsival a Vérmezőn	69
Szürke, szürke	77
Janicsárirodalmunk	80
A Tokaji Négycsöcsűben	83
Hun mindön, hun sémmi	87

